

Първо-то сърце го немаъ. Кога трандафилъ цутеше,
Секой му душа любеше; кога трандафилъ капеше,
Никой му мишки нейкеше.“ Извика гора до бога,
И отъ гора-та дровѣ-то, и отъ дровѣ-то лисья-та
И отъ земя-та трева-та, отъ кладенци-те вогѣ-то.
Извика Иначе до 'бога низъ тая гора зелена,
Изъ висока-та планина „трай ми, горо ле, не плачи,
Етего Иначе кѣ идетъ, айдуци кѣ 'и испъждитъ.“
Айдуци глас-отъ му чу'е, еденъ предъ други бега'а
Еденъ съ друг' не съ видо'а. Тога съ гора зарадва
И отъ гора-та дровѣ-то, и отъ дровѣ-то лисья-та
И отъ гнезди-те пилци-те, отъ кладенци-те вогѣ-то.

221.

Во гора сѣ три'есетъ момчина,
Момчина сѣ три'есетъ айдути.
Повеале юга темничара,
А по него кривца пала'ина,
А со ними снега лапайца;
Имъ замързна кноки-те кошули,
Имъ замързна за месо айдутско.
И стана'а три'есетъ айдути,
Отидо'е въ църква Митро'ица,
Запали'е кърсти и икони,
Развали'е силни-не огне'и,
Отмързне'е кноки-те кошули,
Отмързне'е отъ месо айдутско.
Кога дойде дена Гюргев-дена,
Напра'и'е кърсти отъ дукади,
А икони отъ карагроше'и.

222.

Отбрале ми сѣ тридеветъ момчина,
Кой отъ кѣде юнакъ отъ юнака
Претъ Благо'ецъ дванаесетъ дена,
Кой си немаъ ни майка, ни сестра,
Да си одѣтъ горски араминъ,
Да си одѣтъ во гора зелена.